

Sygn. akt VII K 958/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Opolu Wydział VII Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Hubert Frankowski

Protokolant ST. sek. sąd. Anna Kowalczyk

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Opolu Marcin Wilk

po rozpoznaniu dnia 19 stycznia 2016 roku

sprawy

K. Ł.

syn T., M. zd. I.,

urodz. (...) w O.

Oskarżonego o to, że:

W dniu 16 czerwca 2015 roku w O. na ul. (...), podczas i w związku z wykonywanymi czynnościami służbowymi przez sierż. M. K., naruszył nietykalność cielesną wymienionego funkcjonariusza Policji w ten sposób, że użył wobec niego gazu pieprzowego, powodując obrażenia ciała w postaci podrażnienie spojówek i punktowe erozje rogówek obu oczu, przy czym obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż dni siedem,

tj. o przestępstwo z art. 222 § 1 kk w zw. z art.157 § 2 kk przy zast. art. 11 § 2 kk

1. oskarżonego K. Ł. uznaje winnym czynu opisanego w części wstępnej wyroku stanowiącego występki z art. 222 § 1 kk w zw. z art. 157 § 2 kk przy zast. art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 222 § 1 kk przy zast. art. 11 § 3 kk wymierza mu karę 70 (siedemdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość dziennej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

2. na podst. art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej w pkt 1.sentencji wyroku kary grzywny okres zatrzymania od dnia 16.06.2015 roku do dnia 17.06.2015 roku,

3. na podst. art. 46 § 1 kk zobowiązuje oskarżonego do zapłaty pokrzywdzonemu M. K. kwoty 300 złotych tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną przestępstwem,

4. na podst. art. 44 § 2 kpk orzeka przepadek od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego opisanego wykazem Drz I/266/15 poz. 1 (k.18) zarejestrowanego Drz (...),

5. na podst. art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa tytułem kosztów sądowych kwotę 290 złotych.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 czerwca 2015r. w godz. 12.00-20.00 służbę pełnili funkcjonariusze Wydziału Kryminalnego II Komisarjatu Policji w O.: M. K. i M. D..

Okolo godziny 14-tej służbowym, nieoznakowanym samochodem m-ki S. (...) koloru białego w/w funkcjonariusze udali się do sklepu (...) w O. przy ul. (...), gdzie M. D. miał wykonać czynności służbowe. Samochodem kierował M. K..

Po przyjeździe na miejsce M. D. udał się do sklepu, zaś M. K. pozostał w pojeździe. Uwagę oczekującego w samochodzie M. K. zwrócił młody mężczyzna stojący przed marketem w pobliżu stojaka, do którego przypięte były rowery. Mężczyzna obserwował samochód, w którym siedział M. K., nerwowo przebierał nogami, a także korzystał z telefonu komórkowego.

Po powrocie M. D. ze sklepu, M. K. poinformował kolegę o podejrzanym zachowaniu się młodego mężczyzny. Wspólnie postanowili wylegitymować w/w wymienionego.

W tym czasie na parking pod sklepem (...) podjechał samochód osobowy m-ki B. koloru zielonego, do którego skierował się szybkim krokiem podejrzanym mężczyzna.

Policjanci podjechali do idącego mężczyzny, zaś M. K. wezwał w/w wymienionego do zatrzymania się informując, że jest z Policji. Jako, że mężczyzna nie zareagował na polecenie kontynuując drogę do samochodu B., M. K. wyszedł z samochodu i krzyknął do w/w (...). Samochód opuścił też M. D., jednakże musiał on obejść samochód, by dołączyć do kolegi. Również i on krzyknął (...).

Tymczasem młody mężczyzna niespodziewanie sięgnął do kieszeni, skąd wyciągnął pojemnik z tzw. gazem pieprzowym, który skierował w twarz M. K. i nacisnął spust, a następnie pobiegł do B., które od razu odjechało.

M. K. poczuł pieczenie twarzy i łzawienie oczu, odruchowo próbował zetrzeć substancję rękoma, co nie przynosiło efektu. M. D. zaprowadził go do samochodu, po czym sam usiadł za kierownicę i ruszył w pościg za B., wzywając po drodze drogą radiową wsparcie i informując o położeniu.

Samochód B. udało się zatrzymać przy wsparciu drugiego zmotoryzowanego patrolu Policji w składzie (...) dopiero na skrzyżowaniu ul. (...) i ul. (...).

Po wylegitymowaniu pasażera pojazdu B., który użył gazu względem funkcjonariusza Policji okazał się nim K. Ł.. Kierowcą samochodu B. okazał się być ojciec w/w wymienionego T. Ł..

Policjanci odebrali i zabezpieczyli od K. Ł. pojemnik z zawartością gazu pieprzowego oraz zatrzymali w/w wymienionego, natomiast M. K. został odwieziony do szpitala, gdzie zastosowano płukanie oczu i wdrożono leczenie farmakologiczne.

Stwierdzone u M. K. obrażenia ciała w postaci oparzenia powierzchni obu gałek ocznych, podrażnienia spojówek i punktowe erozje rogówek, które mogły powstać w wyniku działania gazu drażniącego, spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia na okres nie przekraczający 7 dni.

Dowody:

- zb. C k. 7-9, 15, 28: zeznania pokrzywdzonego M. K.,
- zb. C k. 1-4, 28: zeznania świadka M. D.,
- zb. C k. 12-13, 28: zeznania świadka T. Ł.,
- zb. A k. 15, 30, 27: częściowo wyjaśnienia oskarżonego K. Ł.,
- zb. A k. 3: protokół zatrzymania osoby,

- zb. A k. 10-12: protokół zatrzymania rzeczy,
- zb. A k. 6-9: protokoły badania trzeźwości,
- zb. A k. 18: wykaz dowodów rzeczowych,
- zb. A k. 1-2: dokumentacja medyczna pokrzywdzonego,
- zb. A k. 25: opinia z zakresu medycyny sądowej,

K. Ł. ma 20 lat. Pozostaje stanu wolnego, nie ma dzieci. Posiada wykształcenie podstawowe. Od czerwca 2015r. jest zatrudniony w firmie (...) w charakterze pracownika fizycznego za wynagrodzeniem 1,7 tys. zł. Zamieszkuje z dziadkami. Nie posiada majątku.

Oskarżony był uprzednio dwukrotnie karany sądownie za przest. z art. 279 § 1 Kk i z art. 62 ust. 1 ustawy o p-u narkomanii.

Był rzeczywiście pozbawiony wolności w sprawie w dniach 16-17.06.2015r.

Dowody:

- zb. A k. 19, 29: dane o oskarżonym,
- zb. A k. 22-24, 12-14: dane o karalności z K.,
- zb. A k. 3: protokół zatrzymania osoby,

Przesłuchiwany w charakterze podejrzanego **K. Ł.** formalnie rzecz biorąc przyznał się do zarzucanego mu czynu, jednakże wyjaśnił, że użył gazu, gdyż poczuł się zagrożony ze strony nieznanych mu mężczyzn. Przed Sądem się nie stawiał.

/k. 15, 30 zb. A, 27/

Sąd Rejonowy zważył w sprawie,

co następuje :

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie może budzić wątpliwości zarówno sprawstwo, jak i wina oskarżonego K. Ł. w odniesieniu do zarzucanego mu czynu kwalifikowanego treścią art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.

Ustalając stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd oparł się w głównej mierze na zeznaniach pokrzywdzonego funkcjonariusza Policji M. K., który precyzyjnie, logicznie i rzeczowo wskazał, co zwróciło jego uwagę, dlaczego zdecydował się na legitymowanie oskarżonego oraz w jakich okolicznościach oskarżony naruszył jego nietykalność powodując nadto obrażenia ciała mając pełną świadomość, że ma do czynienia z funkcjonariuszami Policji. Zeznania pokrzywdzonego miały oparcie w zeznaniach drugiego z funkcjonariuszy Policji, a to świadka M. D., który potwierdził zeznania pokrzywdzonego, co reasumując obalało wersję oskarżonego, jakoby użył gazu, gdyż poczuł się zagrożony ze strony nieznanych mu mężczyzn. W ocenie Sądu oskarżony, jeszcze zanim funkcjonariusze Policji wezwali go do zatrzymania podając (...), co najmniej podejrzewał, że są to policjanci, czego potwierdzeniem było nerwowe zachowanie się oskarżonego, który obserwował zachowanie policjantów. Zanim użył gazu, obaj policjanci podali wyraźnie, że są z Policji wzywając oskarżonego do zatrzymania, co wykluczało, ażeby nie wiedział on z kim ma do

czynienia, zwłaszcza że następnie po prostu uciekł. Biorąc pod uwagę dynamikę wydarzeń trudno było wymagać od policjantów, ażeby okazali legitymacje służbowe, albowiem po prostu zabrakło na to czasu. Niewiele wniosło do sprawy zeznania T. Ł., który przyznał jedynie, że syn użył względem policjantów gazu, albowiem w/wymieniony siedząc w swoim samochodzie nie słyszał ani oskarżonego, ani też funkcjonariuszy Policji, a tylko widział bezsporne w sprawie zachowanie w/wymienionych. Uzupełnieniem dowodów osobowych był zabezpieczony do sprawy dowód rzeczowy w postaci pojemnika z gazem oraz dokumentacja medyczna i wydana na jej podstawie opinia z zakresu medycyny sądowej, z których to dowodów wynikało jakich obrażeń doznał pokrzywdzony i jaka jest prawna ich kwalifikacja.

Reasumując powyższe należało uznać, iż zgromadzony materiał dowodowy dał pełne podstawy do stwierdzenia, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu.

Wyjaśniając podstawę prawną wskazać należy, że przepis art. 222 § 1 k.k. penalizuje naruszenie nietykalności cielesnej funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy mu przybranej podczas lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych. Należy przyjąć, że przedmiotem ochrony omawianego przepisu jest nietykalność cielesna funkcjonariusza publicznego oraz powaga reprezentowanego przez niego urzędu i niezakłócona realizacja zadań związanych z pełnioną funkcją. Naruszenie nietykalności funkcjonariusza jest przestępstwem umyślnym, które może być popełnione w zamiarze bezpośrednim, jak i ewentualnym, co oznacza, że sprawca co najmniej przewiduje że jego działanie nakierowane jest na funkcjonariusza publicznego i na to się godzi. Dla bytu omawianego przestępstwa nie jest natomiast istotny rodzaj motywu kierującego sprawcą (np. zemsta za podjętą niekorzystną dla sprawcy czynność, chęć zaimponowania otoczeniu, np. grupie chuligańskiej, dążenie do przeszkodzenia funkcjonariuszowi w wykonaniu czynności służbowej). Do znamion strony przedmiotowej omawianego występkę należy naruszenie nietykalności funkcjonariusza w jakikolwiek sposób podczas lub w związku z wykonywaniem jego obowiązków służbowych. Z kolei przestępstwa z art. 157 § 2 k.k. dopuszcza się ten, kto powoduje u innej osoby naruszenie czynności narządów ciała lub rozstrój zdrowia, trwający nie dłużej niż 7 dni.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że zgromadzony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy dał podstawy do przyjęcia, iż oskarżony dokonał naruszenia nietykalności cielesnej funkcjonariusza Policji używając wobec niego gazu pieprzowego podczas i w związku z wykonywaniem przez niego obowiązków służbowych, powodując nadto u w/w obrażenia ciała opisane treścią skargi publicznej. Tym samym oskarżony wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa kwalifikowanego treścią art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Wymierzając oskarżonemu karę za popełnione przestępstwo Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 § 1 i 2 k.k. Uwzględniono zatem stopień społecznej szkodliwości czynu oraz zawinienie sprawcy. Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu Sąd wziął pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez oskarżonego obowiązków oraz postać zamiaru i motywację sprawcy. Bez wątplenia przestępstwo popełnione przez oskarżonego było bezprawne i zawinione. Sąd nie dopatrzył się także żadnych okoliczności, które mogłyby wyłączyć jego winę. Nadto przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę sposób życia oskarżonego przed popełnieniem omówionego powyżej przestępstwa oraz jego zachowanie po popełnieniu przedmiotowego czynu zabronionego. Nie bez znaczenia pozostaje, że oskarżony był już uprzednio dwukrotnie karany sądownie.

Kierując się powyższymi wskazówkami Sąd na podstawie art. 222 § 1 Kk przy zast. art. 11 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 70 stawek dziennych grzywny po 10 złotych każda, którą to karę oskarżony, jako osoba pracująca i osiągająca dochody, będzie mógł zrealizować.

W oparciu o treść art. 63 § 1 Kk zaliczono oskarżonemu na poczet kary zasadniczej okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci zatrzymania.

Na podstawie art. 44 § 2 Kk orzeczono nadto przepadek od oskarżonego przedmiotu służącego do popełnienia przestępstwa w postaci pojemnika z gazem pieprzowym.

Dla zadośćuczynienia krzywdzie wyrządzonej przestępstwem Sąd zobowiązał oskarżonego w trybie art. 46 § 1 Kk do zapłaty pokrzywdzonemu symbolicznego zadośćuczynienia za ból, stres i cierpienia związane z obrażeniami, tj. w kwocie 300 zł.

Orzeczenie o kosztach procesu uzasadnia powołany w sentencji wyroku przepis prawa.

Mając na uwadze przedstawione powyżej okoliczności faktyczne oraz powołane przepisy prawa orzeczono jak w sentencji.